

den, jeg her har tilladt mig at bringe i For-
slag, behøver at optages i nærværende Lov,
thi jeg troer, at Ministeren efter Ordene i
Loven af 23de Januar 1862, ved at tilstille
Kommissionen eller de enkelte Landbrugsfor-
eninger Statens Bidrag, er berettiget til at
fastsætte ogsaa denne Betingelse for Uddelingen
af Præmier, og jeg troer, at det vil paafjøn-
nes af alle Hesteopdrættere, naar der ad den
Bei bliver givet Leilighed til ved et større, al-
mindeligt Hingstestue at prøve den Dom, som
er afgiven om Hingstene ved de mindre Di-
strikter.

Quistgaard: I det jeg anerkjender, at
denne Lov efter min Overbeviisning har mod-
taget bethdelige Forbedringer paa det andet
Sted, hvor den alt har været forhandlet, og
da man der udsørligt har udviklet de Grunde,
som tale for, at Distrikterne ikke skulle være
saa vidt udstrakte, som det var foreslaaet i det
oprindelige Udkaft — navnlig troer jeg ogsaa,
at det, som udtalt i det andet Thing, er af
største Vigtighed, at de Beboere, som benytte
Hingstene, kunne faae Leilighed til at lære dem
at kjende derved, at Aredene forholdsvis ikke
blive saa store — skal jeg blot tillade mig,
hvis det finder Støtte hos flere Medlemmer,
til anden Behandling at foreslaae den Endring,
at 11te Distrikt kommer til at bestaae af Hals-
borg Amt, saa at Hjørring Amt alene bliver
10de Distrikt, og Rækkfølgen derefter foran-
dres, idet der opstaaer et Distrikt mere.

Mourier-Petersen: Det forekommer
mig egentlig, at Gjenstanden for nærværende
Lov kunde have været ordnet ad administrativ
Bei, og at det ikke havde været nødvendigt at
give en særegen Lov derom. I Loven af 23de
Januar 1862 § 3, hvortil dette Udkaft danner
et Supplement, hedder det nemlig: „I Reglen
udgjør hvert Amt et Distrikt, dog kan Indenrigs-
ministeriet, naar Omstændighederne maatte tale
derfor, bestemme, at flere Amters skulle sammen-
lægges til eet Distrikt, eller Dele af et Amt
i denne Henseende forenes med et andet Amt“. I
denne Lov findes der altsaa ikke nogen Be-
stemmelse om, ja ikke engang en Antydning af,
at det skulde være nødvendigt, at Lovgivnings-

magten maatte træde til for at anordne For-
holdet. Tværtimod har Indenrigsministeren
erholdt Myndighed dertil, og skulde man mene,
at det paa Grund af Forholdene vilde være
vanskeligt for ham at træffe en hensigtsmæssig
Bestemmelse i den Henseende, saa vil Inden-
rigsministeren kunne raadsføre sig med den Kom-
mission, som Loven omhandler i § 4. Hos
Medlemmerne heraf maa man forudsætte det
fornødne Kjendskab til de lokale Forhold, idet
1 Medlem udnævnes af Amtsrådet eller, saa-
fremt der er flere Amtsråd i Distriktet, da et
af hvert af disse, og enhver Landbosforening,
der yder et Tilskud til Præmierne af 100 Rd.,
er berettiget til at vælge 1 Medlem af Kom-
missionen. Men foruden at Loven af 23de
Januar 1862 altsaa ikke indeholder noget Mo-
ment, hvorefter det skulde være nødvendigt at
give nogen Lov om denne Materie, synes ogsaa
Forholdenes hele Bestaffenhed at føre med
sig, at en saadan Lov er mindre hensigtsmæssig.
Hvad skulde nemlig være Meningen med at
foretrække Lovformen? Det skulde være at
faae noget mere Stabilit og Sikker ind i hele
denne Sag, men det vil vise sig, om man end
gjør sig nok saa megen Umåge og tager nok
saa meget Hensyn til de lokale Forhold, at man
alligevel vil blive nødt til af og til at gjøre
Forandring i den Inddeling, man har besluttet
sig til; dette viser noksom den Bestemmelse,
som Landsstingets Udvalg har truffet i Slut-
ningen af dette Lovforslag, hvor det nemlig
hedder: „Naar een eller flere Landbosforeninger
andrage derpaa, og Omstændighederne iøvrigt
tale derfor, kan Indenrigsministeriet, efter For-
handling med de i Hensind til Lov af 23de
Januar 1862 § 4 nedsatte Kommissioner for
de paagjældende Distrikter, henlægge en Deel
af fornævnte Hingstestuedistrikter til et andet
tilgrænsende Distrikt. Naar saadan Omlæg-
ning finder Sted, udsærbiges derom en of-
fentlig Beskjendtgjørelse“. Man har altsaa her
indseet, at de praktiske Forhold føre med sig,
at det er umuligt at faae noget Stabilit og
Sikker ind i Forholdet ved Lov, og er dette
Tilfældet, skjønt jeg ikke rettere, end at man
ligesaa godt kunde ordne den hele Sag ad ad-
ministrativ Bei, og at Indenrigsministeren kunde
have erholdt Bemyndigelse til alene at ordne